

měti zabavených budou považovány za předměty potřeby a podléhající soudnímu řízení trestnímu a které tomuto trestnímu řízení nepodléhají.

Čís. 467.

Obžalovaný nemá důvodu ku zmateční stížnosti, zakládá-li čin jím spáchaný dle názoru zrušovacího soudu vlastně trestný čin těžším trestem stíhaný, než-li pro který stěžovatel byl odsouzen.

(Rozh. ze dne 2. června 1921, Kr I. 460/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. března 1921, pokud jím stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem podvodu podle §ů 197 a 200 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti v tom, že, pokud jde o skutečnosti týkající se Jana N—a, vzchází opravdu pochybnosti o tom, zakládá-li jednání obžalované, jak je v rozsudku zjištěno, zločin podvodu. Než výtky v ohledu tomto uplatňované netřeba podrobovati rozboru, poněvadž zjištění rozsudku opodstatňují plně skutkovou povahu zločinu zpronevěry ve smyslu § 183 tr. zák. Uvěřiv tvrzení obžalované, že je manželkou kočího velkostatkáře v L. a že půjde do této obce, předal jí poškozený Jan N. dva páry botek v ceně 560 K k odevzdání pro jistého A. v obci L. Tím přenesl faktickou disposiční moc nad botkami těmi na obžalovanou v důvěře, že ona bude mcc tu vykonávati tak a potud, jak on předpokládal; svěřil jí tudíž věci ty ve smyslu zákona. Obžalovaná zneužila však důvěry té, nenaložila věcmi dle daného příkazu, nýbrž přivlastnila si je, disponovavši jimi jako vlastním majetkem. Toto vědomé protiprávné jednání naplňuje všechny znaky skutkové povahy zločinu zpronevěry ve smyslu § 183 tr. zák., když šlo o věci, mající cenu přes 200 K. Poněvadž pak tento trestný čin, kvalifikován jako zločin zpronevěry, podléhal by dle zákona (§ 184 tr. zák. prvá sazba) přísnějšímu trestu, totiž těžkému žaláři od 6 měsíců do 1 roku, nežli zločin podvodu (§ 202 tr. zák.), který je ohrožen jen jednoduchým žalářem v témže trvání, nemá obžalovaná oprávněného důvodu ke stížnosti, když čin její byl posuzován podle mírnějšího zákonného ustanovení. Že by nešlo vůbec o trestný čin, jak stížnost za to má, je vzhledem k tomu, co řečeno, mylné.

Čís. 468.

Soukromému obžalobci, který vede sám svou věc, nepřisluší, byť i byl právním zástupcem z povolání, náhrada větších útrat, než které byl vynaložil, a to ani za platnosti min. nařízení ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. června 1921, Kr I 504/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soudu v Aši ze dne 30. června 1920, pokud jím Valentin D. byl odsouzen podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů za vlastní práce soukromého obžalobce Dra. Adolfa L—a, porušen byl zákon v ustanovení §§ 381 a 383 tr. ř.

D ů v o d y:

Advokát Dr. Adolf L. žaloval ve vlastní věci Valentina D-a pro přešupek proti bezpečnosti cti a byl tento rozsudkem okresního soudu v Aši ze dne 30. června 1920 uznán vinným a právoplatně odsouzen kromě k podmíněně uloženému trestu též k náhradě útrat řízení trestního penízem 79 K. Částka ta skládá se z hotových útrat Dra L-a úhrnem 9 K za kolky, a z výdělku téhož v částce 70 K. Rozsudek ten, pokud přisuzuje soukromému žalobci Dru L-ovi větší útraty, než byl skutečně vynaložil, nesrovnává se se zákonem. Dle § 381 čís. 4 tr. ř. náleží k nákladům řízení trestního, za něž se může na obviněném vymáhati náhrada, platy obhájčům a jiným zástupcům stran, nikoliv náhrada za vlastní práce a čas vynaložený soukromým žalobcem. Stanoví proto výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 11. dubna 1891 č. 6558, že soukromému žalobci, který svou věc sám vede, nepřísluší náhrada útrat zastoupení. Správnost tohoto náhledu vyplývá zejména z ustanovení §u 383, odstavec třetí tr. ř., které odpírá soukromému žalobci právo žádati svědečné. Ze stejného důvodu nemůže žádati soukromý žalobce náhradu za osobní vedení trestní věci, a to ani tenkrát, je-li zástupcem stran z povolání. Na tomto stavu věci nemění ničeho ustanovení §u 16 min. nař. ze dne 30. března 1921 čís. 142 sb. z. a n., jež jest stejného znění jako § 16 zrušeného min. nařízení ze dne 2. září 1919 č. 498 sb. z. a n. o sazbách pro výkony advokátů, dle něhož má advokát ve vlastní věci proti odpůrci nárok na náhradu stejných poplatků jako advokát zmocněný, neboť zákon ze dne 18. února 1921, čís. 78 sb. z. a n., opravňující min. spravedlnosti ku vydání sazeb, zmíněným nařízením uveřejněných, nikterak nedoplňuje ustanovení §u 381, čís. 4 tr. ř., které připouští jen náhradu útrat obhájce a jiných zástupců stran, nikoliv však také náhradu útrat vlastních. § 3 cit. zákona nestanoví nic jiného, než že sazby platí jak v poměru advokáta k jeho straně, tak pro určení útrat, jichž náhrada se ukládá odpůrci. Ustanovení § 16 cit. nařízení užití lze jen tam, kde nárok advokátů na poplatky jest nepochybným, nikoliv však v případech, kde podle zákona nároku na náhradu vůbec není.

Čís. 469.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Za cenu »obvyklou« (§ 9 cit. zák.) jest považovati cenu, jež byla pro dotyčný předmět potřeby před dobou nákupu na určitém místě po přiměřenou dobu skutečně požadována a placena, předpokládajíc, že zatím poměry pro utváření se cen směrodatné podstatně se nezměnily.

(Rozh. ze dne 2. června 1921, Kr II 320/20.)